

ning, at Lovgivningsmagten her muligvis vilde slaa fast, hvor langt en Mands Ejendomsret strækker sig ved Stranden. Men jeg mener, at det er noget, som Lovgivningsmagten aldeles ikke ved denne Lejlighed kan slaa fast, det maa være slaaet fast i Forvejen. Vi maa aldeles bestemt tage Afstand fra, hvad der her staar. Jeg indrømmer fuldstændig, at der vel i og for sig ikke er nogen Forandring i det bestaaende i denne Bestemmelse, men der er, om jeg saa maa sige, et Forsøg paa en Indsnigning af en saadan Forandring, thi selv om dette bliver til Lov, vil jeg dog anse det for tvivlsomt, om Kommunerne ville faa mere Ret, end de nu have, til at tage Vejmateriale langs Stranden. Men den omtalte, gentagne Gange citerede Højesteretsdom er allerede bleven kritiseret af et andet Medlem, og der er ikke Tvivl om, at den ikke gælder det, man har ment i Folketinget, og da vi i Øjeblikket beskæftige os med en Sag, som i høj Grad vedrører netop dette Punkt, nemlig Kystsikringsloven, vilde det være ret mærkeligt at tage en saadan Bestemmelse i dette Forslag.

De Punkter, jeg særlig skal nævne, ere i Tilslutning til den ærede sidste Taler navnlig §§ 4 og 5. Jeg forstaar nu ikke rigtig, hvad Meningen er med, at der lægges Beslag paa Jorden. Der staar, at der kan i fornødent Fald for 5 Aar ad Gangen forbeholdes Eneret til Vejmateriale paa det paagældende Grundstykke, men saa vidt jeg forstaar, maa man i Almindelighed sige, at der kun lægges Beslag paa Grundstykket for et Aar, og § 5, hvor der er Tale om Taksation, synes ogsaa at tyde derpaa. — Jeg for min Part maa selvfølgelig ogsaa tage Afstand fra Ordet „passende Erstatning“ i § 4, som ogsaa kommer igen senere. Det er et ret tvetydigt Udtryk, som jo i alt Fald kan gøres til Genstand for saadanne Fortolkninger, at det ikke naar det, som det netop skulde naa, naar vi skulle lovgive paa dette Omraade. — Der tales om fuld Erstatning, og naar vi saa se paa Taksationen, saa staar der, at denne Taksation gælder kun for et Aar, og at Omkostningerne deles lige mellem Parterne. Saa vidt jeg forstaar Loven, saa tager Vejbestyrelsen et Stykke Jord og lægger Beslag paa det. Saa bliver der Taksation, det er for et Aar, af Omkostningerne derved betaler saa Lodsejeren det halve, og næste Aar bliver der ny Taksation, og saa betaler man atter det halve. Men hvad gælder saa Taksationen? Den bliver jo tagen i Forvejen. Hvis den

blev tagen bagefter, kunde jeg forstaa, at saa kunde man sige, at der skulde takseres, hvad der var passende Erstatning, men naar man lægger Beslag paa Jorden kun for et Aar og imidlertid har bortført al Grus og Sten, hvad gælder saa Taksationen? Jeg vilde gerne spørge den ærede Indenrigsminister, hvad Meningen egentlig har været. Jeg kan ikke forstaa andet, end at naar der lægges Beslag paa et bestemt Stykke Jord, og man skal have Erstatning for de Sten og Grus, der findes, saa maa Taksationen gælde, hvad der fandtes af Sten og Grus. Der findes altsaa efter min Mening saa mange uklare Punkter, at jeg ikke kan gaa med til Forslaget som det foreligger. I Tilslutning til, hvad der tidligere er sagt om Taksationen, og til, hvad den ærede Indenrigsminister har sagt, og da det, at Omkostningerne skulle deles mellem begge Parter, er et nyt Princip, saa synes jeg ikke, at jeg kan gaa med dertil, navnlig naar Taksationen skal holdes hvert Aar. Ikke desto mindre finder jeg det naturligt, at vi komme til at lovgive paa dette Omraade, men jeg skal ligesom de andre ærede Talere tilraade, at Sagen drøftes nærmere i et Udvalg.

J. Rasmussen: Efter at vi have hørt de forskellige Udtalelser, der ere forekomne, vil jeg blot sige, at jeg glæder mig over de Udtalelser, der ere faldne fra den højt-ærede Indenrigsminister og ogsaa fra det ærede Medlem for 8de Kreds (Johnsen), thi det viser sig, at de have det Syn paa Sagen, som jeg fra min Side synes er det rigtige. — Dette Forslag er for øvrigt behandlet med en Opmærksomhed, som ikke ret mange Forslag ere blevene behandlede med. Det blev indbragt i Folketinget ved privat Initiativ, og efter at det var blevet behandlet der temmelig omhyggeligt, blev man fuldstændig enig om at henvise Sagen til den høje Regering, for at den derefter kunde komme med et Forslag, som kunde antages at være passende. Inden Regeringen fremkom med et saadant Forslag, henvendte den sig til alle Amsraadene, der, som det er bemærket her, særlig bør være kompetente i saadanne Spørgsmaal, og efter at deres Erklæringer vare indhentede, blev Forslaget fremsat. Det synes mig derfor, at man ogsaa her, hvor man i særlig Grad lægger Vægt paa alt, hvad Regeringen fremkommer med, mere end paa, hvad der fremkommer ved privat Initiativ, maatte kunne være tilfreds med det. Det er vist paa Tide, at vi komme